

пощади, да ме не мѣчи, нито азъ имамъ куража да направѣ да се уважи моето мѣжко достойнство — даже и съ цѣната на единъ малѣкъ скандалъ. Единъ скандалъ? О нито е за мислене!... Па каква полза отъ това? Тогава всичко ще бѣде изгубено... А азъ я обичамъ, азъ немогъ да живѣя безъ нея... Тя ме жертвува на своитѣ прищѣвки, на своята мръсна жажда за интриги и кокетства, и нито капка, нито капка — не любовъ, а състрадание човѣшко... Азъ бихъ търпѣлъ геройски, нѣмишкомъ, ако само моето сърдце страдаеше; но тукъ е моето самолюбие! Но за нея ни едното, ни другото не струватъ ни бодка... А изходъ? Не виждамъ...

Минутитѣ и часоветѣ минувахъ дълги, като вѣкове за Каржинова. Прѣзъ една отъ почивкитѣ, той, отъ приличие, се сбра съ нея. Влѣзохъ въ буфета безъ да говорятъ. Тя пи съ голѣма охота двѣ чепи лимонада, нему се заключи гърлото и той неможа нито капка да глѣтне отъ пивото си. На боязливото му прѣдложение да си вървѣтъ, тя отговори сухо, че неще още, и се повърна въ салона, дѣто музиката засвири. Той я послѣдва несъзнателно. Тя се пакъ улови съ *оновова*, въ валса; отпусна си талията въ рѣцѣтъ му, прислони си галено главата до рамото му и се завъртахъ, като вихрушки. Сегисъ-тогисъ *той* ѝ избѣбляше нѣкоя кѣса дума, и тя му отговаряше съ една усмивка. На Каржинова се струваше, че сичката публика глѣда на жена му и прониква интригата съ *оновова*. Досрамѣ го и той пакъ влѣзна въ буфета.

Полунощъ мина и Каржиновъ пакъ потърси Калиопи, за да си идатъ, но я ненамѣри. Нѣмаше я ни въ балний салонъ, ни въ буфета. Инстинк-